
Vjerovati Bogu Usprkos Beznađima

By David Wilkerson

January 7, 2008 "I ne oslabivši vjerom, (Abraham) nije gledao na svoje već umrtvljeno tijelo, jer je imao negdje oko stotinu godina, ni na mrtvost Sarine utrobe" (Rim 4,19).

Bit prave vjere nalazimo u ovom jednom retku. Bog je upravo obećao Abrahamu da će dobiti sina od kojega će nastati mnogi narodi. Značajno je da Abraham nije ustuknuo od tog obećanja iako je bio daleko od sposobnosti začinjanja djeteta. Kad je primio ovu riječ od Gospodina, rečeno nam je da "nije gledao na svoje već umrtvljeno tijelo ... ni na mrtvost Sarine utrobe".

Za fizički um ovo je obećanje bilo bez nade u ispunjenje. Ali Abraham se nije bavio takvim beznađem. Prema Pavlu, patrijarh uopće nije razmišljao o tome kako će Bog održati svoje obećanje. Nije raspravljao s Bogom: "Ali Gospodine, u meni više nema sjemena. A ni Sara nema života u svojoj utrobi da bi zanjela. Moja je žena daleko od mogućnosti rađanja djece. Kako ćeš to, Gospodine, učiniti?" Umjesto da se zabavlja takvim pitanjima, Abraham jednostavno "nije gledao".

Činjenica je da kad Bog stvara vjeru koja je iskušana i bolja od zlata, najprije stavlja kaznu smrti na sva ljudska sredstva. On zatvara vrata svakom ljudskom razmišljanju, zaobilazeći sva sredstva racionalnog izbjavljenja.

Vjera koja ugađa Bogu rođena je na mjestu mrtvosti. Ovdje govorim o mrtvosti svih ljudskih mogućnosti. To je mjesto gdje planovi koje je stvorio čovjek najprije procvjetaju, a onda umiru. To je mjesto gdje ljudske nade trenutno donose olakšanje, ali ubrzo se ruše, dodajući svemu i osjećaj bespomoćnosti.

Jeste li bili na takvom mjestu mrtvosti? Je li vam se činilo da vam više nije preostala nikakva druga mogućnost? Nitko vam nije mogao dati savjet. Kad ste molili, nebo je bilo poput olova, a prošnje su vam padale na zemlju.

Tvrdim vam, to je Bog na djelu! Njegov Duh radi kako bi vas zaustavio da se više ne obazirete na nemogućnosti, da prestanete tražiti ljudske putove i sredstva, da prestanete pokušavati iznaći svoj izlaz iz situacije. Duh Sveti vas potiče: "Prestanite juriti za pomoći od čovjeka. Prestanite gledati kako je bespomoćna vaša situacija. To su prepreke vašoj vjeri."

Abraham se u svojoj vjeri nije pokolebao. Naprotiv, bio je "potpuno uvjeren da je Bog kadar izvršiti što je obećao" (Rim 4,21). Shvatio je da je Bog u stanju raditi ni s čim. Doista, naš Gospodin stvara ni iz čega. Promotrite izvješće iz Postanka: Bog je ni iz čega stvorio svijet. On stvara jednom jedinom riječju. A ni iz čega može stvoriti čudo i za nas.

Kad tijelo potpuno iznevjeri i kad se svaki plan iscrpi, vrijeme je da sve bacite na Boga. Vrijeme je da dignete ruke od svakog pouzdanja da ćete naći izbjavljenje negdje drugdje. A onda kad ste jednom spremni vjerovati, nećete vidjeti Boga kao lončara kojem je potrebna glina, već kao Stvoritelja koji radi ni iz čega. I Bog će ni iz čega što je od ovoga svijeta ili njegova materijala raditi na način i sa sredstvima koja nikada niste mogli ni zamisliti.

Koliko Gospodin ozbiljno shvaća vjerujemo li mu usprkos beznađu? Odgovor na ovo pitanje nalazimo u priči o Zahariji, ocu Ivana Krstitelja. Njega je posjetio anđeo koji mu je rekao da će njegova žena Elizabeta roditi jedno posebno dijete. Ali Zaharija koji je već imao visoke godine kao i Abraham, odbio je vjerovati. Njemu sâmo Božje obećanje nije bilo dovoljno.

I odgovorio je anđelu: "Po čemu ću ja to spoznati? Ja sam star, a žena mi je u podmakloj dobi" (Lk 1,18). Jednostavno rečeno, Zaharija je gledao na nemoguće. Rekao je: "To nije moguće. Moraš mi pokazati kako će se to dogoditi." To mu nije zvučalo razumno.

Zaharijine sumnje nisu bile po volji Gospodinu. Anđeo mu je rekao: "... zanijemjet ćeš i nećeš moći govoriti do dana dok se ovo ne zbude" (Lk 1,20).

Poruka je jasna: Bog od nas očekuje da mu vjerujemo kad nam govori. I Petar piše: "Zato neka i oni koji trpe prema volji Božjoj, preporučte svoje duše dobrim djelima vjernomu Stvoritelju" (1 Pt 4,19).

Uvjerem sam da je upravo sada vjera Kristovog tijela pod žestokim sotonskim napadom. Sve demonske horde pakla, sotonine vlasti i sile tame vode sveopći rat protiv vjere Božjih svetih.

Znamo da je sotona uvijek vodio žestoke napade protiv naroda Božjeg, uzrokujući strašno trpljenje. Krv mučenika stoljećima se prolijevala. Pobožni sveti bili su oštro kušani poput Joba. Ali snažan napad koji se danas vodi protiv vjernika, posljednji je sotonin napad.

Upravo kao što se danas širom svijeta množi bezakonje, tako i nevolje i kušnje Crkve Božje. Vidimo neopisivu paljbu bolesti i nevolja, poteškoća za poteškoćom, jedan problem za drugim, zbog čega se svakom vjerniku čini da je nemoguće voditi pobjedonosan život. Međutim, sve s čime se sada suočavamo natprirodno je:

"Naša borba nije protiv krvi i tijela, nego protiv Poglavarstava, protiv Vlasti, protiv Vrhovnikâ ovoga mračnog svijeta: protiv zlih duhova koji borave u nebeskim prostorima" (Ef 6,12).

U Luki 22 nalazimo sotonu kako napada Petrovu vjeru. Tu nalazimo jednoga pobožnog čovjeka koji je prekomjerno samouvjeren u svoju vjeru. Zapravo, Petar se pred drugim učenicima upravo pohvalio da će njegova vjera podnijeti svaku kušnju i test. U biti je izjavio: "Drugi se mogu pokolebati, Gospodine, ali ne ja."

Dogodilo se to na Pashu, posljednji dan Isusove službe na zemlji. Što je Krist odgovorio na Petrovu smionu izjavu vjere? Rekao je apostolu: "Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše" (Lk 22,31).

Neki prevode ovo kao: "Sotona je tražio da te ima, da te rešeta." Riječ "rešetati" govori o ponavljanom, žestokom trešenju s jedne strane na drugu, zatim bacanju gore-dolje.

Ovdje Isusove riječi govore o istom zahtjevu koji je sotona uputio u vezi s Jobom. Ćavao je za Joba rekao Gospodinu: "Ali pruži jednom ruku i dirni mu u dobra: u lice će te prokleti" (Job 1,11). A sada na Pashu, sotona je na isti način pokušao uništiti i Petrovu vjeru.

Isus je unaprijed upozorio Petra da će ga đavao rešetati i napasti mu vjeru. Međutim, Krist ga je uvjerio: "...ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše" (Lk 22,32).

Uvjerem sam da je danas sotona pojačao taj isti zahtjev za rešetanje izabranika Gospodnjih. Zašto đavao tako odlučno želi prodrmati Božje pravednike u naše vrijeme? Jer zna da mu je vrijeme kratko. Jer grijeh obiluje i ljubav mnogih postaje hladna. Jer nije uspio srušiti Joba, jer nije uspio srušiti Petra, jer nije uspio srušiti generacije mučenika. Zbog toga je sad odlučio srušiti vjeru ove posljednje generacije.

Sotonini napadi doista mogu postati tako svladavajući da nam vjera može doživjeti pomrčinu. Pogledajte što se događa tijekom pomrčine: kad mjesec dođe između sunca i zemlje, to zakrili svjetlost. Na neko vrijeme sunčeve su zrake ometene.

Nešto slično s vjerom može se dogoditi čak i najpobožnijem vjerniku. Sotona može donijeti tako žestoke kušnje da će prepriječiti Svjetlo koje daje snagu našoj vjeri.

Petar je prošao kroz oštru pomrčinu vjere. Jednom smiona vjera ovog apostola sada kao da je podbacila. Međutim, Petar je jasno bio upozoren da mu dolazi pomrčina vjere. Isus mu je rekao: "Sutra pijetao neće zapjevati dok me se triput ne odrekneš."

Samo nekoliko sati kasnije, Petrova vjera bila je u potpunoj pomutnji. Mogu tek zamisliti što je tom čovjeku prolazilo kroz glavu kad ga je navelo da proklinje Krista i laže da ne poznaje Isusa o kome govore.

Je li sotona preplavio Petrove misli sumnjama o tome da je Isus stvarno Bog u tijelu? Dok se stavljam na Petrovo mjesto, zamišljam ga kako si tijekom te noći postavlja mnoga pitanja: "Da je Isus Bog, kako bi mogao dopustiti takvo poniženje? Kako bi mogao biti Bog, a ipak ne biti u stanju spasiti se?"

Petrova vjera došla je u potpunu pomrčinu. Činilo se kao da se sjajno sunce vjere potpuno ugasilo.

Međutim, Petrova je pomrčina ovdje zapisana za utjehu i ohrabrenje svih vjernika koji podnose svoju vlastitu pomrčinu vjere. Jesu li vaše kušnje postale tako žestoke da ste se našli, kao što vam se čini, u nemogućoj situaciji? Sotona je usadio sumnje i pitanja u vaše misli čuje li uopće Bog vaše vapaje; sumnje o iskrenosti njegovih obećanja i pitanja o učinkovitosti molitve.

Jedna nedavna anketa pokazuje da se širom naše zemlje i svijetom brzo širi ateizam. Približno 30 posto Amerikanaca kaže da više ne vjeruju u Boga iz Biblije. Razlog porasta nevjere, posebno među mladim ljudima, jednostavan je: "Bog nikada nije odgovorio na moje molitve."

Kažem vam, usred rata smo! Suočavate se sa zlim silama i borite se za svoju vjeru protiv oca svih laži. On je taj koji je usadio sve one male misli: "Gdje je tvoj Bog? Stvari idu iz lošega u gore. Tvoja bol, trpljenje, potrebe, samo se gomilaju. Bog je obećao put bijega za tebe. Ali gdje je taj put? Gdje je sad tvoj Bog kad ga najviše trebaš?"

Sad ste drmani i rešetani. A usred svega toga, vaša vjera kao da je podbacila. Poput Petra, i vi ste u pomrčini. Osjećate se poraženi, a vjera vam je u kaosu.

Ljubljeni, imam dobru vijest za vas: Bog se ne ljuti na vas.

Možda ćete pitati: "Ne pati li Isus kad nemamo pouzdanja u njega? Ne žalosti li se Gospodin kad se kolebamo i ispitujemo njegovu Riječ i njegovu vjernost?" Da, definitivno. Ali oni koji su podbacili u vjeri još uvijek mogu držati oči na Isusu.

Petrova vjera nije podbacila "Gospodin se okrenu i pogleda Petra" (Lk 22,61). Kad je Isusov pogled sreo Petrov, apostol se slomio i zaplakao.

Kako je naš Gospodin strpljiv, kako milosrdan! On čuje sva naša mrmljanja i ispitivanja i vidi mnoge sumnjičave misli u našem umu, ali gleda na nas s opraštanjem i suosjećanjem.

Petar je bio obnovljen i proživio je život velike vjere. Sjetite se, Isus mu je na Pashu dao ovu riječ ohrabrenja: "...kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću" (Lk 22,32). To je Gospodnja riječ i za vas i za mene. On i nama kaže kao što je rekao Petru: "Drži svoje oči na meni. Izaći ćeš iz toga. I pomoći ćeš svojoj braći i sestrama u mom domu."

Kasnije, u knjizi Djela apostolskih, nalazimo Petra zatvorenog u tamnici. Dolazi mu anđeo i lanci mu padaju. Anđeo mu kaže da se digne i pođe s njim. U toj točki, Petar ne gleda na nemoguću situaciju oko sebe: na željezna vrata kroz koja mora proći i na mnogu stražu i vojnike pored kojih mora proći dovodeći sam sebe u opasnost. Umjesto toga, na anđelov nalog Petar se u vjeri diže, a kad dolazi do željeznih vrata, ona se sama otvaraju.

Tako će biti i za vas, dragi sveti, ako ste voljni dići se i pokrenuti u vjeri.

Pročitao sam mnoga pisma svetih koji su suočeni s nemogućim situacijama. Jedna baka piše o svojoj žalosti nad ubojstvom njezine drage unuke. Mladu je ženu ubio momak s kojim se razila, a onda je momak ubio i sam sebe. Ova baka svladana je žalošću. Svoje pismo završava vapajem: "Postoji li riječ od Boga za nas? Molim vas, pomozite."

Jedna žena koja sama sebe opisuje "jakom u vjeri", piše sljedeće:

"Dvadeset pet godina bila sam u braku s divnim čovjekom koji je umro od dijabetesa prije pet godina. Ponovno sam se udala, ali tijekom medenog mjeseca moj se novi muž spotakao i pao slomivši vrat. Bio je liječen, ali nastale su komplikacije s infekcijom i zgrušavanjem krvi. Umro je za samo mjesec dana. Uzdrmana sam. Ne razumijem kako se tako nešto moglo dogoditi."

Jedan osamdeset godina star pastor piše da mu je žena u neprestanim bolovima od mnogih operacija. Bol joj je tako jaka da teško spava, ali liječnici kažu da joj ne mogu pomoći. Pastor završava pismo: "Osjećam se kao isprebijan ratnik."

Imam posebnu riječ za sve koji su suočeni s beznadnim situacijama:

1. Obnovljenje vjere ovisi o većem otkrivenju ljubavi koju naš nebeski Otac ima za nas "Gospodin Bog tvoj, koji je usred tebe, silni, spasit će te; radovat će ti se veoma, umirit će se u ljubavi svojoj, veselit će se tebe radi pjevajući" (Sef 3,17). Ovdje je slavno otkrivenje postojanosti Božje ljubavi prema njegovu narodu. Pismo nam govori da se on smirio i da se raduje u svojoj ljubavi za nas!

Hebrejska riječ za "smiriti se" ovdje znači da Bog nema nijednog pitanja u vezi sa svojom ljubavi za nas. Drugim riječima, on je učvrstio ili uglavio svoju ljubav za nas i nikada je neće povući. Zapravo, rečeno nam je da je Bog tako zadovoljan svojom ljubavi za nas da pjeva o njoj.

Možete li to zamisliti? Tu je očitovanje Božje radosti u nebu nad vama. John Owen tumači ovaj odlomak ovako: "Bog skače svladan radošću."

Štoviše, Pavao nam govori da sve što je van božanskog reda, sve što je od nevjere i zbunjenosti, mijenja se pojavom ljubavi Božje. "... očitova se dobrota Boga, našega Spasitelja, i njegova ljubav prema ljudima" (Tit 3,4).

U prijašnjem retku, Pavao govori: "Mi smo, naime, nekoć bili nerazumni, buntovnici, luralice..." (Tit 3,3). Drugim riječima: "Sve je bilo u neredu. Naša vjera nije bila vjera pobjede. Ali očitovala se dobrota

---

i ljubav Božja koju je Otac obilno izlio na nas po Kristu."

Kad Pavao kaže da se "očitovala" ljubav Božja, on koristi riječ iz grčkog korijena koja znači "položiti". Ukratko, Gospodin je gledao na nas jadne, izmučene duše, pune straha i ispitivanja, te položio ovo otkrivenje: "Moja će vas ljubav izbaviti. Počivajte i radujte se u mojoj ljubavi za vas."

Zahvalan sam Bogu za dan kad se njegova ljubav "očitovala" meni. Ne postoji vjera koja bi opstala pred beznađima ako sve, svaki problem i svaka nevolja nisu predani pod brižnu skrb našega Oca. Kad su moje situacije na najgoroj točki, moram počivati u jednostavnoj vjeri.

Možda ne vidim dokaz, ali Bog radi. Svaku sekundu dana i svaki sat dok spavam on stvara za mene put. Njegov plan uvijek je dobro isplaniran. Ono što se meni čini kašnjenje, njegovo je sveto djelo. On duboko dolje u meni poseže za stvarima koje moraju biti riješene da bi mogao ispuniti svoja obećanja. Jednoga dana bacit ću pogled unatrag na ta teška vremena i reći: "Gospodine, sad vidim. Cijelo si vrijeme bio ondje radeći moje čudo!"

2. Nikada, nikada nemojte prestati moliti i vapiti Gospodinu. Oni koji su u očaju, mogu pasti u kušnju da se isključe iz zajedništva s Bogom. Međutim, to može biti kobno. U Psalmu 88 možete naći opis onoga kroz što prolazite. Jedan pobožan čovjek imenom Heman govori nam o svome beznađu:

"Duša mi je vrlo uznemirena. Bačen sam u jamu, među mrtve. Bog me položio duboko dolje u mračnu jamu i njegov gnjev teško visi nada mnom. Prijatelji su me napustili. Zatvoren sam. Tugujem nad svojom nevoljom" (moja parafraza). Heman onda izaziva Boga: "Zar na mrtvima činiš čudesa? Zar će sjene ustati i hvaliti tebe? Zar se u grobu pripovijeda o tvojoj dobroti? O vjernosti tvojoj u Propasti? Zar se u tmuni objavljuju čudesa tvoja i tvoja pravda u zaboravu?" (Ps 88,11-13).

Heman zapravo govori: "Gospodine, sad mi je potrebno čudo, ne u vrijeme uskrsnuća. Ovo je moja posljednja nada. Ubrzo će biti prekasno jer ću biti mrtav. Bože, krajnji je rok. Pomozi mi ili će biti prekasno. Zašto me odbacuješ? Zašto kriješ svoje lice od mene? Zašto ne odgovaraš na moje vapaje?"